

Páter Vojtěch.

VESNICKÝ ROMÁN.

Puzen touhou poznati místa, kde žil a zemřel ten, jenž obětoval se za celé lidstvo, vydal se Vojtěch na pouť do svaté země, odkud po nějakém čase uchytil se do kláštera, aby v jeho zátíží odpočinul od útrap cesty a únavy nohutných dojmů. Ale zde v tomto klášteře nenalezl odpočinku, nýbrž vběhl do tenat pokušení.

Nebylo tu mezi mnichy nikoho, s kým by byl mohl mluvit a horovati o věcech, jež duši jeho vyplňovaly. Byli to dobří lidé, žijící lidně a přísně tak, jak jim to řád předpisoval. Jedli, pili a při tom tloustli, sloužili pánu bohu bezmyšlenkovitým odříkáváním předepsaného počtu modliteb a jiných pobožností, a někteří kromě toho obděláváním zahrady i vinice, výrobu růžového oleje i líkeru, jenž měl slavnou pověst, a o nic jiného se nestarali.

Vojtěch, utíkáje ze zahrady, vždy plně zbožných dobráků, kteří pronásledovali ho svou pohostinností, vnučující mu šňupce tabáku domácí výroby, uchyloval se nejráději do opuštěných odříkáváním předepsaného počtu modliteb a jiných pobožností, a někteří kromě toho obděláváním zahrady i vinice, výrobu růžového oleje i líkeru, jenž měl slavnou pověst, a o nic jiného se nestarali.

Vojtěch, utíkáje ze zahrady, vždy plně zbožných dobráků, kteří pronásledovali ho svou pohostinností, vnučující mu šňupce tabáku domácí výroby, uchyloval se nejráději do opuštěných odříkáváním předepsaného počtu modliteb a jiných pobožností, a někteří kromě toho obděláváním zahrady i vinice, výrobu růžového oleje i líkeru, jenž měl slavnou pověst, a o nic jiného se nestarali.

A v těchto ohozech Vojtěch ztratil svůj klid, ztratil své srdce —
Zabýváje se časem malířstvem, v němž dospěl k dokonalosti na samouka dosti znamenitě, prohlížel si bedlivě staré záše fresky v ambitech. A tu jednoho dne, právě když poslední paprsky zapadajícího slunce ozářily jeden z jeho obrazů, stanul před ním jako strnulý. Na obraze nebylo viděti již žádné ničeho, než tváře mladé, krásné ženy. Vše ostatní bylo již zaslé, otřelé, vybledlé, jenom dvě oči, krásných očí s výrazem oddanosti a svůdnosti tu zůstalo. A ty oči, ozářené blesky slunce, pohlížely na něho jako živé a vyvolávaly v něm jakousi nejasnou a přece slastnou upomínku.

Vojtěch několik dnů chodil se dívat na obraz, ty oči pronásledovaly ho ve dne v noci, až konečně nabídl se převoru, že by obraz obnovil.

Převor ochotně svolil a Vojtěch dal se do práce. Pod jeho štětce jakýmsi vnučutím vyrostl obraz, jenž nebyl snad mistrným dílem, ale jenž přes to uváděl dobré, tučné mnichy v nadšení. Chodili se dívat na Vojtěchovu Mári Magdalenu, opíjeli se pohledem na krásné tělo ženy a na oči, z nichž vyzíralo na ně celé nebe i peklo slastného opojení a zhojní fráteři hřešili, až se i převorovi ze svého hřešení myšlením i mluvením vyznali.

Starý dobrák přišel se též podívat na Vojtěchovo dílo, když maloval již na sousedním obraze.

"Co jsi to tu namaloval, bratříčku?" ptal se uděšen tím vtěleným hřechem.

"Svatá Mári, vidíš přece, otcé? Máří z Magdaly!"

"I fuji!" zvolal staroušek, všecek pobouřen. "To není svatá, to je žena — ďábel, satanella, jež by samého anděla Gabriela, svedla k hřechu!"

"Sváděla, otcé, ale pak napravila se a — vždyť vš — i svatou

se stala!" bránil Vojtěch bujný výtvar své fantasie.

"Dobrá, tak ji namaluj už jako svatou! Takovou satanellu do svého kláštera nepustím. Tady kus šatu jí namaluj přes to hříšné tělo, rozumíš, a ty oči, ty oči ať jsou zbožné, ne takové —"

A zbožný převor diktoval Vojtěchovi pokání a poručil, aby obraz přemaloval. Ale mniši, zvláště mladší prosili a Vojtěch sám neměl síly, aby vykonal rozkaz svého představeného. Odkládal, váhal — až jednoho dne, když přišel podívat se na své dílo, našel tu dva mnichy pod velením převora při barbarské práci; plechovými žlicemi sekrabávali mu hříšnou Mári Magdalenu a převor komanodoval.

"Ještě víc, pryč s ní! Oči jí vyškrab, neudě — krom toho posvěcení! A tady, tady ještě kus toho hříšného masa!"

Vojtěch ztrnul a jen tak se stalo, že nevrhl se na oba obrazoborce.

"Ej, dobře tak, bratříčku! Dobře?" obrátil se k němu převor. "Zbavil jsem tě kouzla! Teď svatou mi sem namaluješ, svatou, ale ať mi ji pořádně oblečeš, jak se na svatě sluší! A oči, nábožné oči, do krvava vyplakané za své hříchy —"

"Dobře jsi to namaloval, bratříčku, dobře," poklepal mu na rameno vypasený klíčník. "Ale k čemu nám to tady, takové pokušení? A ty, kdes to sebral? Víš co? Nemocni jsi! Žena ti schází a já ti povím radu: K pravoslavným se dej; budeš mít mladou popici, budeš, budeš —" A směje se hlasitě svému hříšnému žertu, spěchal, aby se za to pomodlil několik růženců —

Ale Vojtěchovi tím otevřel oči. Mladý kněz šel do své cely, již od několika dnů pečlivě zavíral, což bylo dovoleno jen jemu, poněvadž nepatřil k řeholím. A spálil všechny výplody své nemocné podrážděné fantasie, všechny náčrtky obrázků, jež poslední dny vykroužil na papír, vesměs s téma hroznými, krásnými očima —

Cítil, že hřešil, že na papír a plátno vtěloval své tužby, tužby po tom, co pro něho na světě nebylo, neexistovalo. —

A dlouho, dlouho Vojtěch nesáhl na štětec — výklenek v ambitech zůstal nedomalován — až konečně jednou zase podlehl kouzlu a v slabé chvíli vymaloval onen obrázek, jež dostala Frantina. —

Až sem dospěl Vojtěch v myšlenkách, když na schodech do patra vedoucích ozvaly se kroky.

"Velebníčku!" volala Frantina z chodby, aniž by otevřela dvěře do světnice. "Velebníčku! Čekáme s večerí!"

Páter prudec se vytrhl. "Ah, jaké to štěstí," konitlo mu hlavou, "jaké štěstí, že nepřišla sem teď, jako přišla ráno." Byl Frantina opravdu vděčen. Spěchal do ní a ještě na schodech přejel si několikrátě dlaněmi obličej i oči, jakoby chtěl setřít s nich něco, na čem by — aspoň ona poznala, jakými myšlenkami se to obíral.

"Sdíímli jste si?" vítala ho Frantina tak vesele a nenuceně, jakoby mezi nimi ničeho nebylo.

"Nespál jsem," odpověděl Vojtěch. "Probíral jsem se vzpomínkami."

"Ale vždyť jste tam neměl světlá! Neviděl jste na to."

"Oh, viděl, viděl, poněvadž jsem se neprobíral v papírech, ale tady," řekl ukazav si na hlavu. "A otec?"

"Posud nepřijeli! Chtěli jsme je vyčkat a jen proto jsme ani vás nevytrhovali. Ale je už pozdě a majlí ráno vstávat —"

"Čekali jste mne, ale nejlepší jste mi vyjedli," zasmál se Vojtěch a ukázal na prázdnou již mísu po polévce. "Vidíte, vidíte, maminko! Zlá jste na mne," žertoval schválně, dopouštěje se sám nyní toho, co ráno Frantina byl tak zaslíval.

"Když neposloucháte! Jako děti matce, tak matka dětem," mlynářka ochotně přistoupila k jeho žertu. "Pan otec vám uložil, abyste zůstal doma a vy celý den se touláte. Ale za to ani těch nedostanete, co Jeník motykou postřílel. Mám pro vás cos jiného!"

Vojtěch počal se opravdu durdit, když mlynářka předložila koroptev. "To je proti úmluvě! Řekl jsem přece, že chei všecko s ostatními."

"A já se držím toho, co řekl pan doktor, protože jeho slovo platí více," domlouvala Frantina.

Venku ozvaly se kroky a zuřivý štěkot psů.

"Otec!" radostně zvolal Vojtěch.

"Pan otec přijede a jeho by psi vítali jinak," poznamenala mlynářka a pokročila ke dveřím.

Do dveří vešel malý, nepatrný židáček, jeden z oněch, jak druhdy a namnoze posud najdou se na každé jihočeské vesničce. Nesměle, ponížně se skoro vplížil do čeledníku a pozdravil: "Pochválen buď každý dobrý člověk!" — Byl to Fišlův vtip, aby přešel obvyklému křesťanskému pozdravu, jímž ho rádi zlobovali. "Pánbůh dej dobrý večer vespolek! A ruku líbám jemnostpánů!"

"Až já budu jemnostpánem, milý Fišle!" odbyl ho Vojtěch směchem. "Ale neměl byste zbytečně utrácet!"

"Proč pak zbytečně, velebnosti? Fišl je dobrý chlap a dává každému rád, co by mu přál. A velebnému pánu, pámbu ví, pěkná fara pěkně by slušela. A hospodyňka —"

"Nepřišel jste sem snad jen kvůli tomu," nevrle se ozval páter, jenž přes dobrotu a snášlivost svou žida neměl rád a ovšem nejméně si dal od něho líbit žertovné narážky na svůj stav.

"Neráčeji se zlobit. Fišl je rád veselý a časem něco pleskne, ale zlého úmyslu — pámbu rač chránit. Pan otec mne sem posílá — Pan otec — zrovna z Budějovic jedu —"

"Pro boha — otec! Stalo se mu něco?" zvolal Vojtěch, jemuž se zdálo, že z tváře Fišlovy vyčítá smutnou jakous novinu.

"Co by se mu stalo? Co by se mohlo stát tak opatrnému a rozšafnému muži? Nic se nestalo a velebný pán se zbytečně děsí!"

"Mluďte tedy, mluďte přec! Co nám nesete?"

"Pramálo! Malounko, skoro nic! Vzkazuje pan otec, že dosud nebyl tam nic platen a tak, kdyby nepřijel v noci, aby se tu neznepekovoval."

"A kdy přijede? Ráno?"

"Kdož to ví? Já nevím. Já se přec nemohu pana otec ptát?"

"Pojeď za otcem," řekl Vojtěch a chvatně vstal. "Jeniku, zapráhneš hanzla! Do bryčky!"

"Kam by jezdil, velebníčku? Proč by jezdil? Co pak pan otec nezná cestu domů?"

"Vy nám něco tajíte, Fišle? Vidím to na vás."

Pokračoval.

Předplatte se na "Pokrok", jen \$1.00 ročně.

Willow Springs Pivovar dáva ZELENE "TRADING STAMPS"

Za \$3.00 zelených Trading Stamps s každou bednou

STARS & STRIPES (2 tucty pintových lahví) —cena

\$1.25

Za \$5.00 zelených Trading Stamps s každou bednou

STARS & STRIPES (2 tucty kvartových lahví) —cena

\$2.25

Pamatujte! Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvové pivo, dostanete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trading Stamps."

1407 Harney Street.

Objednejte si poštou neb telefonem Douglas 1306 nebo 1685.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj oblibí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo, jest lehké, perlicí se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižším smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvojí výborné pivo SOUTH OMAHA, NEB.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 119.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

Riley Brothers Co.

VELKOOBCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye --- Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři

LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick a Erbets.

Tel. 544.

1001 Farna. ul., Omaha.

První HOSTINEC a moderné Restaurant třídy

VLASTNÍ

JOHN M. FIXA

číslo 1516-1518 Dodge ulice, Omaha, Neb.

V moderné zařízené jídelně bude Vám vždy a každou hodinu ochotně poslouženo těmi nejlépe připravenými jídly, zvěřinou a různými lahůdkami, jaké jen možno během každého období zaopatřit. Mimo st. louisický "Lempáv" výborný ležák světoznámé "Pilsenské" stálo na čepu.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC

v čís. 1306 Farnam ul.

Pravá importovaná piva na čepu. Pilsenské a Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hobrau Munich Bavarie pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Faust získalo rozsáhlou reputaci. Kavárna pro dámy nalázá se na druhé podlaže.

4017